

ВРЕМЕ

НЕЗАВИСИМЪ ЕЖЕДНЕВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

Обявления: по 150 кв. см.,
приставски 1 левъ на дума.
Телефонъ № 121 печатница

Урежда
Редакционенъ комитетъ
Редакторъ:
Кирилъ Добревъ.

Абонаментъ за година 250 л., за
6 м-ца 125 л. и 3 м-ца 70 л.
Администрация Бдинска, 15

Кино Паласъ

Днесъ тържественъ кино-концертенъ спектакль ПОСЛЕДНЯТА ЛЮБОВЪ НА ШУБЕРТА

съ участието на пристигналитъ отъ Виена оперни артисти,
концертъ-майстора отъ *Volksopera*, смѣсенъ хоръ отъ 30 ду-
ши и оркестръ отъ 20 души.

Начало точно въ 8 и пол. часа.

Предвар. продажба на билети при касата презъ целия день,
Дневни 3 и 5 и пол. — Едно вечерно 8 и пол. ч.

Общината.

Общозвестна истина е, че управни-
цитъ на нашата община отъ десетина
години насамъ направиха твърде мал-
ко за града ни. Ние всички виж-
даме и чувстваваме това бездействие
на кметоветъ ни, искаме да реагираме,
доколкото можемъ, разбира се. при-
вличаме гневътъ на силнитъ върху
себе си и все пакъ не се колебаемъ
да кажемъ истината, да посочимъ
злото. Но какво помага всичко това
у насъ? Нима като се писа толкова
пжти за нашитъ безобразно кални зи-
ма и прашни лѣтостъ улици, които
разсаятъ здравитъ дробове на дош-
литъ за лечение и спокойствие тукъ
курортисти, нима общината взе мѣрки
да достави блокчета и да ги настиле?
А недовършения, нещастенъ театръ?
А свършено пренебрѣгнатитъ край-
ни квартали? И всички ония бѣдняци,
които сж си построили по една ко-
либа край града и които день и нощъ
се тормозятъ отъ общинскитъ власти,
че нѣмалъ право да строятъ, нѣмалъ
крепостни актове и пр.? И тънатъ тѣ
въ мракъ, сушатъ гарлата си съ блуд-
кавитъ кладенчеви води и биятъ пжтъ
пѣшъ Трошева махала до фабрикуитъ
въ „Сесъ-Севмесъ“? А непростимото
бездействие на общината къмъ ин-
дустрическо западане на града? А из-
оставенитъ и запустѣли лозя? Разне-
битения плажъ до самия вѣлиолонъ?
Градската лечебна палата? Изоставе-
ната приморска градина, която отъ 15
години е все въ сжщото примитивно
състояние и все съ оня полусрутень
дѣсченъ бюфетъ? И само това ли е?
Колко въпроси стоятъ още открити и
неразрешени? Самата община е днесъ
една разнебитена машина: тя не знае
какъ да поеме силитъ си за да даде
ходъ на своя сложенъ механизъмъ.
Липсата на добри организаторски да-
рования, на предвидливостъ и умѣрен-
ностъ; липсата на една творческа си-
стема сж причината, щото и до днесъ
общината да не е събрала нѣкои да-
нѣци, берии и пр. за нѣколко години.

А това безспорно безпокойе граж-
данитъ. Въ тия оскѣдни времена граж-
данина току-тъй да плаща наеднажъ
водно или канално право или елек-
тричество... за петь години! Това сж
все послѣдствия на пакостната парти-
занщина, посредствомъ която е управ-
лявана отъ редъ години нашата об-
щина.

Днесъ кмета на града г. П. Стоя-
новъ свика гражданско събрание въ
театръ Ранковъ. Страшни работи каза
той. Общината има днесъ 40,400,000
лѣтащи и консолидирани дългове —
отъ редъ години общината не е пла-
щала нищо на кредиторитъ си, нѣ-

кои отъ които сж пристѣпили къмъ
екзекутивно събиране на вземанията
си. Бюджетитъ на общината отъ 1919
години насамъ свършватъ съ дефицитъ.

Презъ 1919/20 година предвидени
приходи 14 милиона а постѣпили 9
милиона; презъ 1920/21 предвидени
45,384 милиона а постѣпили 20,608 ле-
ва; презъ 1922/23 год. предвидени
48,215,870 лева а постѣпили 25,325,000
лева; презъ 1924 г. предвидени 70 ми-
лиона постѣпили 42 милиона — и все
още вървимъ съ сжщия темпъ; пред-
видени за тая година 62 милиона а
колко ще постѣпятъ — Богъ знае!

Само отъ електричество общината
има да получава 5 мил. лева. И на-
шиятъ кметъ все още е убѣденъ, че
гражданитъ сами ще отидатъ въ об-
щината да си платятъ доброволно дъл-
говетъ, размѣра на които и самата
община не може още точно да опре-
дѣли! Въведеното двойно счетовод-
ство е една навременна мѣрка и из-
несеното отъ кмета, че всички чинов-
ници въ финансовото отдѣление на
общината сж съ средно и висше
търговско образование направи много
добро впечатление. Но и тази мѣрка
търбва вече да даде резултати. Об-
щината търбва да си създаде една
система за събиране на вземанията
си: въ началото всѣки месецъ общин-
скитъ агенти да обхождатъ къщата и
да събиратъ сумитъ за вода, електри-
чество и пр. Това се практикува на-
всякъде другаде и дава много добри
резултати.

Мнението на кмета, че търбва да
се склочи новъ заемъ за издѣлжение
на стари дългове е погрешно, защо-
то нѣма на лице никаква гаранция,
че и новия заемъ не ще остане да
тежи върху варненскитъ граждани,
безъ нѣкой отъ старитъ заеми да е
погасенъ.

Разпритъ на нашата община съ Ад-
жемлерската и усилията на последна-
та да унищожи съглашението и съ
Варна за Аджемлерскитъ води, които
все още се капиратъ, говорятъ не-
добре за насъ. Ние сме забавили ра-
ботитъ и хората искатъ да си развър-
жатъ ржцетъ и най-важното, както и
самия кметъ съобщилъ усилията на Ад-
жемлерци намѣрили съчувствие въ
София.

Доводитъ на кмета, че морскитъ то-
пли бани, които тепърва се строятъ,
ще довършатъ театръ, сж твърде мал-
ко укоражителни и дори несериозни.

Събранието бѣ добре посѣтено —
това говори, че гражданитъ се инте-
ресуватъ за злата участъ на града,
която е и тѣхната собствена участъ.
К. Добревъ.

Сиркиджи-скеля съ „много здраве“ и
едно вързопче жѣлтици за нуждитъ
на дѣлото. Или, по късно, заловения
вече Левски, изправенъ предъ чрезви-
чайния сждъ на Садъкъ Паша въ Со-
фия, не би ималъ мъжественото хла-
днокрѣвие, нито знакъ да издаде за
познанството си съ стоящия до самия
паша Иванчо х. Пенчовичъ, ако у не-
го не горѣше общия дългъ къмъ на-
родното дѣло и желанието да спаси
отъ подозрения цариградската бълга-
рска колония, ратуваща за сжщото
дѣло.

Даже и по-късно, когато събитията
изостриха отношенията между еволю-
ционния и бунтовнишки елементи въ
интелигенцията ни, тя си остана, ма-
каръ и рѣзко раздвоена, еднакво вър-
на стража, безукорно служаща на
роду. Така, следъ бурната средногор-
ска трагедия въ 1876 год., гариград-
скитъ български „еветчи“ въ едно
тайно и нощно събрание избраха два-
мина делегати на българския народъ,
Цанковъ и Балабановъ, за да тръг-
натъ и открийтъ по европейскитъ
столици защитата на измѣненото и
поругано българско племе. Една до-
стойна защита, която, следъ първия
гръмъ на освободителната война, бѣ
продължена още по-славно отъ хж-
шовската емиграция и интелигенция и
запечатана съ кървава борба по ска-
литъ на Шипка!

Такава бѣ предишната ни интели-
генция — противоположна и даже
враждуваща въ крайнитъ си крила,
но винаги единодушна въ запазването
на народнитъ интереси.

А каква е днешната ни интелиген-
ция?

Още на другия день следъ осво-
бождението ни, стопанскитъ ни и об-
ществени условия се коренно промѣ-
ниха. Старото наше еснафство, опора
на борбитъ ни въ турско време,
бързо започна да запада, а новото за-
нятчиство едва можеше да подкре-
пи независимото си съществуване.
Отъ друга страна, новосъздадената ни
държава дирѣше служители за всички
свои ведомства и отправления на дър-
жавния животъ и последователно се
превърна въ привѣлкателна трапеца
за ония, които западналото ни град-
ско стопанство не можеше да задър-
жи и отхрани. Така непотрѣбнитъ и
безпомощни въ производството еснаф-
ски чада нахлуха въ училища, науки
и чуждестранни, за да заематъ отпо-
гле чиноветъ на административната,
просвѣтна, сѣдебна и военна иерар-
хия. Тоя процесъ продължи цѣли де-
сетолѣтия наредъ, разядайки стопан-
скитъ устои на градове и паланки, а
въ замѣна на туй създавайки една по-
стоянно растяща интелигенция — шат-
ска и военна, която избѣ и още днесъ
избива въ единъ излишъкъ отъ про-
летаризирани умствени работници.

Какво представляваше и представ-
лява днесъ тая новобългарска интели-
генция, излъчена въ по-голѣмата си
частъ отъ западналото ни еснафство,
а въ послѣдствие и отъ по-събуденитъ
среди на селското стопанство?

Всѣки помни, че въ първитъ си по-
коления, даже въ най-висшитъ си чи-
новнишки кадри, интелигенцията ни
правѣше честь на нацията съ отечес-
твенни си идеализмъ и даваше автори-
тетъ на държавата съ служебната си
преданностъ. И обществени, и дър-
жавни служители не бѣха се още осво-
бодили отъ еснафския или селски
дѣхъ на своя произходъ, отъ прости-
тъ, но честни понятия за трудъ и
дългъ къмъ народъ и държава. Съ
една речъ — народна интелигенция,
както тя сама себе си зовеше. Тогава
именно, презъ 80-тѣ години, учител-
ство и чиновничество, за да защити
народната промишленостъ отъ убий-
ствената европейска конкуренция, по-
веде борческа пропаганда срещу ав-

стрийскитъ „гнилочи“, за да ги замѣ-
ни съ наши калпаки и съ дрехи отъ
мѣстенъ бозовъ шѣкъ. Сжщия този
народенъ духъ създаде отъ тая инте-
лигенция въ 1885 г. препълненитъ до-
броволчески дружини и ученически
легиони, които оставени въ резерва,
изпращаха делегации до военоначал-
никитъ, за да бждатъ по-скоро хвър-
лени въ сражение!

Отсетне, обаче, съ постепенното об-
ществено и държавно развитие, за-
почна и интелигенцията ни да промѣ-
ня своя образъ и съдържание. Чрезъ
своето лѣво крило — учителство и ду-
ховенство, тя все-таки продължава и
до днесъ да държи връзки съ народ-
ния ни духъ и битъ, но съ другото
си крило, по възходящата лестница на
държавнитъ служби, тя все повече се
отдѣля отъ своя произходъ, все пове-
че заживѣва като особена категория,
съ свой специфиченъ кръгъ и атмо-
сфера — бюрократия. Нѣщо повече —
тая интелигенция, въ своитъ висши
представители — дипломатически и да-
же писателски, създаде една нова фор-
ма на бюрократизма у насъ — *синеку-
рата* — върховното унижение на бълга-
рския интелигентъ. Търбва ли да
явяваме, че на тия чада на държав-
ното меценатство често се представятъ
на разрешение най-важни и дори сжд-
боносни въпроси отъ общественъ, ико-
номически и националенъ характеръ?
Нѣка си спомнимъ само случая, кога-
то въ 1900 год., при сключването на
търговскитъ договори съ Турция, чи-
новницитъ отъ Външното ни министер-
ство, участващи въ комисията, сж
пропуснали да отбележатъ плащането
акциза на захарта за турскитъ про-
изведения, защото не сж знаели, че
такъвъ акцизъ съществува въ Бълга-
рия! Или, презъ сжщата година, ко-
гато купенитъ отъ държавата чужде-
странни жребци се оказватъ безъ ат-
рибуциитъ си за възпроизводъ, съот-
ветнитъ чиновници даватъ заповѣдъ,
за да се прикрие факта отъ свидете-
ли. животнитъ да се водятъ на водо-
пой ноща, въ тъмното, защото нату-
рата имъ изисквала това!

Подобни печални факти сж много-
бройни и тѣ говорятъ само за без-
плодието на бюрократическия духъ,
който обхваща нашата служаща ин-
телигенция, която, иначе, при други
условия, съ своя здравъ реализъмъ и
трудоспособностъ, би имала по-друга
сждба, достойна и за нея, и за оте-
чеството ни.

На тази бюрократо-кариеристична
интелигенция, създавана и подхран-
вана въ безжизнена канцеларщина,
противовесетъ е единъ — идящата от-
долу интелигенция — изъ самитъ сто-
пански съсловия: земледѣлско, занаят-
чийско, индустриално и търговско.
Тия всички стопански съюзи и орга-
низации, на които ние сме свидетели
въ последнитъ години, носятъ новъ
животъ за страната, чъртаятъ нови
пжтища за развитието на държавата.
Интелигенцията, която изхожда отъ
тѣхъ и ржководи, е сама участваща
въ производството и търговията и сле-
дователно, най-компетентно изразява-
ща тѣхнитъ интереси. Тая нова инте-
лигенция нѣма нищо службогонско въ
себе си — тя гони само най-правилно-
то разрешение на стопанскитъ въпроси,
като ще издигне чрезъ бждашия сто-
пански парламентъ на страната, новия
девизъ на България: *стопанството е
политика и политиката — стопанство!*

Б-рисъ Сакжзовъ.

Нашата интелигенция

Въ турско време, когато нашето
еснафство стоеше на чело на стопан-
ското ни развитие и съ производство-
то си обличаше и обущаше по-голѣма-
та частъ отъ населениата на империя-
та, тогава отъ неговата срѣда излѣзе
оня интелигенция, която създаде въз-
раждането на народа и пое ржковод-
ството на общественитъ му и полити-
чески сждбини. Тогава тая интелиген-
ция, съ своитъ учители, свещеници,
писатели и вестникари, стоеше плътно
до съсловието, отъ което произхож-
даше, и нераздѣлно отъ народнитъ
нужди и стремежи, за които ратуваше.
Една интелигенция, която и въ двата
си тогавашни лагера — цариградския
еволуционенъ и букурешкия бунтов-
нишки — еднакво бѣше преданна и

върна на общото народно дѣло, въ-
преки различieto въ гледищата и бор-
ческитъ срѣдства, къмъ които при-
бѣгваше.

И най-революционно настроениятъ
хжшъ въ Влашко, и най-изтънчения
цариградски българинъ, пропитъ отъ
туркофилство висшъ сановникъ на
империята, носѣха въ духа си нѣщо
сродно — неизмѣнно насочено къмъ
общитъ задачи на нацията. Иначе, опас-
ниятъ тогава българинъ въ Турция,
Василъ Левски, не би ималъ възмож-
ностъ презъ 1869 година да посети
„аристократическото“ гнѣздо на наши-
тъ цариградски нотабили въ островъ
Халки, а известниятъ туркоманъ х.
Иванъ х. Пенчовичъ не би го изпра-
тилъ другарски до самия параходъ на

Голѣмо помещение за търгов-
ски складъ или индус-
трия съ широкъ дворъ близо гарата се
дава веднага подъ наемъ или прода-
ва. Справка печ. „Единство“ — Варна.

Четете вестникъ „ВРЕМЕ“.

Днес най-малкия кино артист и най-големия любимец на публиката

Джеки Куганъ в своя последен филм, трогателната романтична драма

БЕЗДОМНИЧЕТО

По романа на Куяда — „Догът на фландрия“.
Начало 3 1/2, 7 1/2 и 9 1/2 ч. — Н-дъля 3, 5, 7 1/2 и 9 1/2

ХРОНИКА

ПОНЕЖЕ вчера единъ тукашенъ утриненъ вестникъ издаде следъ обѣдъ вечерно издание, молимъ нашите читатели да изискватъ изрично в-къ „ВРЕМЕ“ отъ вестнико-продавците, за да не бждатъ заблудавани.

Стопански вести.

— В. Ф. Парнисъ Енгландъ 105 страда С. Урсола Валета, желае да закупи отъ България варива и зърнени храни.

Пристанищия.

— Българската параходна агенция предупреждава г. г. търговците и комисионерите, че обявления и сведения за пристигналите съ параходите на същата трансбордирани отъ други параходи стоки ще се даватъ само въ помещението на агенцията. Манифестите сж винаги на разположение на интересующите се.

Агенцията не се счита задължена да дава друге обявления за трансбордирани стоки, нито да издирва неизвестните получатели на стоките или държателите на чужди консаменти.

— Вчера 28 т. м. се привърши Държавния изпитъ на основните учители по практически лекции. Комисията най-късно до 1 декемврий т. г. ще обяви имената на учителите, които сж издържали изпита съ успѣхъ.

— Министерството на просвѣтата е наредило, всички училищни настоятели да приготвятъ списъци на наематели на училищни имоти, подлежащи на облагане съ 5% въ полза на фонда социално подпомагане. Списъка трѣбва да се представи най-късно до 1 декемврий т. г.

Варненския градски кметъ е издалъ вчера следната заповѣдъ № 174: „Предъ видъ на това, че днешната пазарната цена на житата налага съ отѣтното повишение цените на брашната и хлѣба, на основание чл. 64 п. 30 отъ закона за градските общини,

Заповѣдвамъ:

Начина отъ 30 того, г. мелничарите да продаватъ типовото брашно четиорка 780 лв. кг., а бѣлото № 0 980 лв. килограма.

Начина отъ 30 того, г. хлѣбарите да продаватъ типовия хлѣбъ по 690 лв. за кг. и бѣлия — по 920 лв. за килограма.

Възлагамъ на общинските санитарни и участкови агенти и всички административни и полицейски власти да следятъ за точното изпълнение на настоящата ми заповѣдъ, като правятъ честни ревизии по фурните на произведения хлѣбъ.

Противъ нарушителите на заповѣдта, ми, да се съставятъ актове и да ми се изпращатъ за налагане съотвѣтните наказания.

— Довечера 8 ч. в. въ Юнашкия салонъ трупата на Матей Икономовъ ще представи за въ полза на подофицерското д-во високо патриотичната драма „Баща и синъ“ изъ добруджанския животъ. Цени отъ 10—30 лв.

— Кино Ранковъ ще представи днесъ голѣмия филмъ „Бездомничето“ съ добилъ всемирна известностъ Джеки Куганъ.

— Кино Паласъ ще представи днесъ играния съ голѣмъ успѣхъ филмъ „Последната любов на Шуберта“ — една истинска кино-концертна вечеръ въ виенските оперни артисти Оскаръ Голи, Комери и Брунеръ, а сжщо хоръ и оркестръ.

— „Видението за Царството“ е темата на която пастиръ Стефанъ Скулевъ ще говори въ недѣля 7 ч. вечерта въ Евангелската църква.

— Варненския градски драматиченъ театръ (зала Съединение) днесъ — недѣля 29 — дневно — 3 ч. сл. обѣдъ „8-та жена на синята брада“ много духовита комедия.

Тайните

гръцки училища.

Презъ време на ревизията си градскиятъ училищенъ инспекторъ г. Антонъ Борлаковъ е открилъ една забавачница въ къщата на Андроникъ х. Димитровъ ул. Богданова №8, ржководена отъ Калиопа Ан. Илиадисъ бѣлг. поданица и едно първоначално училище съ 3 отдѣления I, II и III, ржководено отъ Венета Какули 50 год. вдовица, помещаващо въ собствената си къща на ул. „Св. Параскева“ №14. Въ забавачницата сж заварени десетина ученици, отъ които: Вангелина К. Инглези - 6 год. дъщеря на Атанасъ Тр. Инглези, живущъ ул. „Параскева“, гръцки поданикъ.

Леонидъ х. Пападопуло 5 год. синъ на Венета х. Пападопуло жив. ул. Нишка, бѣлг. поданица, и други, които се разбѣгали.

Въ основното у-ще сж заварени: Катерина Апостолиди 9 год. ученица въ III отдѣление, Деспина Апостолиди 7 год. учен. въ I отдѣление дъщеря на търговеца Апостолиди живущъ ул. „Фердинандъ“ № 57 бѣлг. поданикъ.

Евгения Забра 8 год. у-ка III отдѣл. дъщеря на Антонъ Забра — кръчмаръ до гръцката църква бѣлг. поданикъ. П. А. Зафировъ 7 год. уч. въ I отд. синъ на Ангелай Зафировъ — кръчмаръ — жив. ул. Параскева № 23 бѣлг. поданикъ.

Калиопа А. Филипиди 7 год. у-ка въ I отдѣл. дъщеря на А. Филипиди работникъ въ фабриката на Авгери-ниди.

Параскева Н. Дукова 7 год. въ I отд. дъщеря на Ник. Дуковъ — касапинъ живущъ на ул. Родопи 10.

Саври Г. Ставревъ 7 год. въ I отд. синъ на Георги Ставревъ — работникъ жив. ул. Параскева и др.

Откритието е станало по следния интересенъ начинъ:

Г-нъ Ан. Бурлаковъ, училищенъ инспекторъ, отива да ревизира новооткритата българска забавачница „Св. Атанасъ“. Поради кривите улици, гръцкия кварталъ г. Борлаковъ не можалъ да се ориентира и случайно, бутайки се отъ улица на улица, срещналъ две деца съ книги въ ржка и мислейки, че сж отъ забавачницата, която търси да ревизира, попиталъ ги къде учатъ. Децата обаче малчали. Попиталъ ги втори път, децата пакъ мълчали и почнали да бѣгатъ, като влѣзли въ една къща съ висока ограда.

Понеже г. Борлаковъ дочувалъ за тайни гръцки училища, всичко това му дало поводъ, за да се усъмни.

Веднага съобщава въ общ. безопасност, откъдето му пращатъ единъ агентъ съ помоща на когото отиватъ въ споменатата къща и заварватъ учениците и преподавателката въ една дълга стая насѣдали на малки столчета.

Преподавателката казала, че само ги занимавала и имъ давала основно образование но има друго у-ще, където учатъ други дѣца. Инспектора и агента отиватъ на уреченото мѣсто и заварватъ действително тамъ дѣца на занятие.

Отведени въ българската забавачница „Св. Атанасъ“ преподавателките и дѣцата дали показания и адресите си, за което съставили нужния актъ, следъ което ги освободили.

Споредъ показанията на преподавателките училищата сжществували отъ 2 години, обаче предполага се да сжществуватъ отъ когато сж закрити гръцките училища.

Не било възможно да се откриятъ до сега понеже учениците сж се мѣстили презъ день презъ два въ разни къщи.

Училищата се издържали отъ родителите на дѣцата и отъ други гръцки семейства, които внасяли по 15—20 лв. седмично.

Конфискувани сж много гръцки учебници най-ново издание, доставяни отъ Атина.

Други подробности въ интереса на следствието се премѣлчаватъ.

Сговора и блока.

София, 29. В-къ „Св Речъ“ отъ днешна дата предавайки съобщението на в. Народъ, въ което се казва, че радикалите щели да внесатъ въ висшия си парт. съветъ предложение за образуване на новъ лѣвъ блокъ, го придружава съ следните коментари: „Ако това съобщение на в. Народъ се потвърди, ний ще бждемъ предъ едни нови усилия на г. Костурковъ или предъ подсъвяването на опитите, които се вече еднажъ направиха и пропаднаха най-жалко.“

Днесъ изгледите не сж по щастливи. Социалистите въпрѣки интимните попълзновения на епохарските първенци, взеха въ своя конгресъ резолюция, която имъ налага тактика на самостоятелна дейностъ. Землеаѣлците отъ крилото на Драгевъ сжщо не сж наклонни къмъ елния блокъ. Новите опити на г. Костурковъ сж само едно потвърждение на безпътността и безсилието, въ които изнемогва българския политически животъ.“

Варненското пристанище

София, 29. Преди известно време въ печата се появи една телеграма отъ страна на бургазките търговци, въ която се обвиняваше дирекцията на желѣзниците, че изхождайки отъ свои тарифни интереси, разпратила чрезъ нашите легации въ чужбина съобщение до, разни търговски фирми да предпочитатъ Варненското пристанище като по-удобно предъ Бургазкото. Дирекцията съобщава официално, че нейните нареждания за нѣкой облекчения по централната линия сж били але изтълкувани, поради което ги отмѣнява.

София, 29. Министеръ председателя г. Цанковъ ще отговори на всички оратори, говорили по тронното слово въ четвъртъкъ. Очаква се той да пристигне въ вторникъ.

София, 29. Съставътъ на нашата делегация въ комисията по гръцко-българския конфликтъ при Обществото на народите още не е определенъ. Комисията ще се свика на 7 дек. Знае се само, че въ заседанията на комисията ще вземе участие министъра на външните работи г. Калфовъ.

София, 29. Конгресътъ на Стамболовистите днесъ ще се занимае съ политическото положение на страната. Ще се гласуватъ резолюции по рефератите на Статевъ, Думановъ и Тумпаровъ, по становището на партията по положението на страната, по устава и програмата и по нуждата отъ организация за активна политическа борба. Следъ това ще бжде избранъ висшъ партиенъ съветъ и централно бюро. Конгресътъ ще се закрие още тази вечеръ.

СОФИЯ, 29. Телеграфиратъ отъ Бѣлградъ: споредъ добре осведомени вестници българските изчисления на щетите причинени отъ гръцките войски въ България възлизатъ на 88 мил. динара.

СОФИЯ, 29. Оня день тукъ се е състояло общо събрание на управителните тѣла на съюзите на сѣдните и адвокатите. Обсъденъ е билъ въпросътъ за съвмѣстно действие на двата съюза.

Избрана е за целта специална комисия въ съставъ: Чехларовъ, Стоиловъ и Пешевъ, отъ страна на сѣдните и Бояджиевъ, Стефановъ, отъ страна на адвокатите.

София, 29. Вчера къмъ 6 и пол. ч. п. о. въ Градското казино, гдѣто заседава конгресътъ на стамболовистите, неочаквано избухна пожаръ. Запалилъ се коминътъ, пламнала и кухнята. Пристигнала на време пожарната команда и предотвратила разширението на пожара.

Обща цена на хлѣба за цѣла България.

София, 29. Столичния комисаръ по прехраната г. Христовъ свика на конференция представителите на търгов. инд. камара, на меничарския съюзъ, на хлѣбарите и други ги заинтересовани въ случая, за да се установи една обща цена на хлѣба въ цѣлото царство.

Въ конференцията е показанъ да присъствува и г-нъ К. Ранковъ отъ Варна, който въ нѣколко статии се изказа неотдавна, че цената на хлѣба може да се намали.

Берлинъ 28. Телеграфиратъ отъ Парижъ. Рускиятъ народенъ комисаръ Чичеринъ прие въ руското посолство, следъ срещата си съ Брианъ, представителите на печата, на които очерта желанието на Русия да се спогоди съ Франция, като въпросътъ за руските дългове бжде правилно разрешенъ съ огледъ на руската действителност и френското право. Чичеринъ счита, че за участието на Русия въ Обществото на Народите все още има да станатъ разисквания. Чичеринъ се изказа съ оптимизъмъ въ това направление.

Берлинъ 28. Телеграфиратъ отъ Парижъ. М-ръ председателъ г. Брианъ заяви на представителите на печата, че новиятъ кабинетъ ще продължи досегашната външна политика. По-нататкъ г. Брианъ изказа своето незадоволство отъ поведението на Германия спрямо Локарнските спогодби. Има много данни, отъ които може да се сѣди, че ни очаква миръ и разбирателство.

Висшиятъ партиенъ съветъ на Радикалите.

София 29. Снощи до късно продължиха разискванията на висшия партиенъ съветъ на радикалите. Станаха оживени разисквания. Едно по умерено течение начело съ Ив. Харизановъ е застъпило гледището за разбирателство и дори сътрудничество по управлението на страната съ сговора.

Приета е резолюция въ смисълъ: Радикалната партия се обявява готова за една енергична борба противъ днешното правителство за премахването на стопанската, финансовата и политическа несигурностъ, която сжествува въ страната. Радикалната партия ще ратува за борба противъ днешния кабинетъ, за неговото сваляне наедно съ демократическите сили на страната. Натовазва се изпълнителния комитетъ да съобразява свята бждаща дейностъ съ тази резолюция.

Въ съвета е билъ подигнатъ и въпроса за поведението на Ив. Харизановъ, въ свързка съ неговата речъ въ Народното събрание по отговора на тронното слово. Днесъ въротно стъветъ ще привърши дневния си редъ и ще излезе съ друга резолюция, въ която ще направи констатация по днешното положение на страната.

Димитър Шишканов.

Първите стъпки

(Разказъ).

Единъ момък и една мома вървяха по крайморския пъткъ към Евксиноградъ. Слънцето бѣше на заликъ и отъ високитѣ брѣгове падаше синкава сѣнка. Морето, гладко и прошарено съ зеленикави и морави ивици, едва, едва ромолѣше въ пътѣ. Околната ширина напомняше нечий тихи и спокойни обятия. Лека умора тежеше надъ всички нѣща.

Момъкътъ и момата млечеа. Навремени се спираха, гледаха и пакъ трѣваха. Движенията имъ бѣха бавни и отиѣрени, свързани съ тънката отиѣреност на дрехитѣ имъ.

Внезапно момъкътъ като че се стресна отъ дълбокъ унесъ и се усмихна полуиронично, полутъжно. Момата го погледна и дигна въпросително вежди.

— Доде ми на умъ, отвърна момъкътъ полека, че да бѣхмѣ се намѣрили преди десетъ години на сѣщото мѣсто и да бѣхмѣ на сѣщитѣ години, които имаме днесъ, ний безъ друго щѣхмѣ да се обикнемъ и да преживѣемъ единъ хубавъ романъ.

— Съжелявате ли, че ония времена сж отминали? попита момата и го погледна спокойно съ голѣмитѣ си сиви очи.

Момъкътъ дигна рамене:

— И да и не. Съжелявамъ за тѣхъ, както понѣкога съжелявамъ, че сж отиѣтали времената, когато е имало още семейства, общност на идеи и на интереси между роднини или между граждани, когато е имало тѣпки и сѣдѣнки и откраднати моми. Както съжелявамъ за всичко минало, което не сѣмъ видѣлъ и преди вѣкъ.

— Не е ли похубаво, рече момата, че днесъ, намѣсто да се гледаме отдалечъ, да се влюбваме само въ външността си, ний можемъ да се опознаваме, да бѣдемъ приятели...

— И да се раздѣляме следъ късо време, прекъсна я момъкътъ, защото скоро виждаме колко единъ мъжъ прилича на другъ и колко женитѣ иматъ еднакви мисли, еднакви нужди и почти еднакви лица и снаги.

— Азъ не вѣрвамъ на любовта, решително каза момата.

— Какъ може човекъ да вѣрва или да не вѣрва въ нѣщо, което не е видѣлъ, нито изпиталъ, отвърна живо момъкътъ. Ний днесъ сме сѣщо тѣй далечъ отъ любовния екстазъ, както сме далечъ отъ всѣко увлечение, — религиозно или идейно. Не можемъ дори да си представимъ тия преживѣвания. Едно чувство, което сме имали е изчезнало.

— Щомъ е изчезнало, значи е било излишно, сѣ тѣй спокойно отговори момата, извади пудрата отъ чантичката и леко опресни лицето си.

Момъкътъ внимателно я погледна и поде отеднажъ:

— Любовта се вскрѣпява отъ илюзии...

— Виждате ли, рече събеседницата му. А илюзитѣ сж винаги опасни.

— Не, не винаги. Азъ мисля, че тѣ могатъ да траятъ. Да се заобиколятъ съ предпазителна атмосфера, въ която никога не ще загинатъ. Любовта наистина, се ражда отъ илюзии, но като се роди тѣ тѣй резниво ги пази, че влюбения до края на живота си не вижда измамата. Лошо ли е това?

— Лошо, защото единъ день лю-

бовта може да изчезне. Който е съзтворени очи, ще прогледне и ще се ужаси. А който гледа спокойно въ очитѣ на истината, и следъ като се събуди отъ опиянението на чувството, не ще види нищо, което да не е зналъ.

— Опиянение на чувствата, раздражено повтори момъкътъ. Изпитали ли сте подобно опиянение?

— Не, равнодушно отвърна момата, и неща да го изпитамъ.

— Защо? Какво ви плаши въ него?

— Считаю го излишно, ненужно-мъчително.

Момъкътъ упорито поклати глава:

— Не, не сѣмъ съгласенъ. Менъ ме е ядъ, че има нѣщо, което бихъ можалъ да преживѣя, и което не сѣмъ преживѣлъ, защото всички ми пречатъ да го открия. И то тѣкмо като снематъ всички прегради между него и мене. Любовта се подхранва отъ преградитѣ!

— Илюзии, прегради, редица затруднения, забелѣза (пренебрѣжително момата, и всичко за нѣколко часа блѣнъ, изъ който човекъ се събужда съ отвърщение.

— Незнамъ, още по-ядно рече момъкътъ. А мене ми е отвратително вече това състояние на ясновидство, въ което живѣя отъ толкова години. Азъ имамъ нужда отъ блѣнуване. Имамъ нужда да поема въ себе нѣщо, както се гълта вероналъ за снъ, та да задрема и да заблѣнувамъ.

— Кой ви пречи? Намерете средството за блѣнъ.

— Нали ви казахъ току що: всички ми пречатъ. И вий на първо мѣсто.

— Съ какво? усмихнато попита момата.

— Съ всичко. Азъ ви гледамъ. Ний

се познаваме по-близо отъ два месеца. Кажете ми има ли кжъ въ васъ, който да не ми е известенъ? Азъ зная мнѣнията ви, мислитѣ ви, навичитѣ ви, желанията ви. Зная — отъ танцитѣ, отъ банитѣ, — каква е снагата ви. Зная всичко, защото сте се погрижили да ми откриете тайнитѣ си още отъ третия день. Сѣщо тѣй както и азъ сѣмъ ви открилъ своитѣ. Въ тая яснота, какъ искате да се роди каквато и да е илюзия? Какво можемъ ний да вложимъ единъ другиму въ душата? Вий много добре знаете на какво сѣмъ способенъ, кѣмъ какво се стремя, какво имамъ. Обратно, и азъ сѣмъ увѣренъ, че вий — това ще направите, а онова не, че на туй явление ще реагирате така, а на онова интъкъ. Никаква грешка не е възможна. Никаква хипотеза не може да се роди. Въ подобна ослѣпителна свѣтлина изгаря всѣко чувство. Остава само разума, вечния, досадния, депотичный разумъ.

— Вий изглеждаше толкова нещастенъ, каза момата и се засмѣ, че азъ начевамъ да съжелявамъ за своята несложностъ. Увѣрявамъ ви, че да имамъ поне единъ таинственъ кжъ бихъ ви го открила за мигъ. Можеби нѣкоя илюзия би се родила отъ него.

— А сигурна ли сте, следъ дълго млчание попита изведнѣжъ момъкътъ и я погледна решително въ очитѣ, че се познавате напълно, че никаква изненада не може да се роди, нито отъ характера, нито отъ темперамента ви? Не мислите ли по-скоро, че ний, младитѣ на новото време, сме слѣпи, защото сме се оградилъ съ високи стѣни отъ всинко опасно и мислимъ, че понеже невидиме

опасноститѣ, — тѣ не съществуватъ. Момата изгледа събеседника си, сетне отвърна очи.

— Неразбирамъ за какви опасности може да става дума, рече тя леко. Нѣщо недоволно развуча въ гласа ѝ.

— Момъкътъ се поколеба за мигъ, но сетне бързо отговори, сякашъ се втурна срещу нѣщо, което искаше да превземе.

— Помислете, каза той бавно и съ странна интонация, ако не бѣхте увѣрена, че сѣмъ много коректенъ и много практиченъ човекъ, колкото известни мисли и желания не могатъ и на умъ да дойдатъ, — какво бихте чувствували въ тоя мигъ, тукъ, средъ тая самота, далечъ отъ хората?

— Какво искате да кажете? попита тихо момата.

— Искамъ да кажа, резко отговори момъкътъ и очитѣ му сѣ тѣй странно блеснаха, ако предполагате, че азъ мога неочаквано да ви прегърна, какво бихте мислили и чувствували въ тоя мигъ?

Момата се изправи, сви вежди и го погледна внимателно. И внезапно всичко другарско и меко изчезна въ нея. Тя стана далечна и непристъпна.

— Чини ми се, че вий не си давате отчетъ какво приказвате, рече тя пренебрежително и трѣгна напредъ.

Момъкътъ отвори широко очи и се засмѣ несъзнателно.

— Виждате ли, извика той. Достатъчно бѣше да ви заговоря въ тонъ, какъвто не сте подозирали у менъ, за да се преобразите съвсемъ. Да станете жена, съ всички нейни тънки средства за отбрана.

Момата резко се обърна.

— Вий опити ли имате намѣрение да вършите съ менъ? попита тя и заби остъръ погледъ въ очитѣ му.

Той трепна, сѣкашъ тепърва видѣ ясно значението на станалото.

Сетне се доближи бавно до нея и безъ да смене очи, промѣлви като въ блѣнъ:

— Не, азъ искамъ да разбия черупката около насъ двама и да видя, когато се изправимъ единъ до другъ безъ предупреждения, безъ разчотъ къмъ бъдещето, безъ огледъ къмъ околния свѣтъ, какво ще стане съ насъ.

Тя сви упорито устни, опита се да дигне рамене. Но сетне внезапно трѣпки минаха по снагата ѝ, тъма замрежи очитѣ ѝ, и главата ѝ се склони.

— Късно е, рече тя глухо. Да се връщаме! И трѣгна бързо къмъ града. Но нѣщо като че се бѣше вплело въ гъвкавитѣ ѝ движения и ги спираше.

Може би за да се спаси отъ него, момата погледна около себе си и извика:

— Боже, морето не е било никога тѣй хубаво, както днесъ!

— Нали? се отекна бавно момъкътъ безъ да се доближи и сѣщо погледна къмъ далечината.

Морето бѣше синкаво. Но резимѣното небе се отразяваше въ ситнитѣ му вълни. И всѣка отъ тѣхъ носѣше къмъ двамата млади, застанали на брѣга, по едно розово листце, кацнало на прозирната ѝ глава.

Петъкъ, 4 декемврий 8 и пол. ч. въ Театъръ Ранковъ

Голѣмъ концертъ Констанца Кирова

примадоната на Народната опера въ София.

Старинна балада.

Никой погледъ не пожали
Самъ отплувалий морякъ,
Прѣзъ морето нежностъ гали
Заблѣщукалъ бащинъ брягъ.

Не подигна слаби прѣсти
Свѣта майчина любовъ
Своята рожба да прѣкрѣсти
Съ тихъ напѣстивенъ благословъ.

Дни минаватъ, тъмнината
Деветъ пѣти се роди
И миража на душата
Скриватъ синитѣ роди.

Царственъ синъ! Кога почина,
Кой сломъ побѣденъ щитъ,
Дѣ изъ морската пустиня
Спишъ, отъ пясци заритъ?

Морски демонъ ли засвири,
Буря въ мачти ли шуми,
Пламъкъ призраченъ извира
Въ гжсти виещи тѣми.

Кръстятъ се моряци смѣли,
Сѣкашъ духъ имъ се вѣспи,
Стенатъ гибелни прѣдѣли:
Майко, своя синъ прости!

Теодоръ Траяновъ.

Владимиръ Русалчевъ.

Писмо за тебе.

Ето: — все така смиренъ и бледъ и все тѣй усмихнатъ болно.

Азъ ти простирамъ и дветѣ си ржце. Погали ги до бѣлата си пазва. И ги стопли до сърдцето си. Години и азъ те чакахъ.

Чакахъ и плакахъ.

Години те търсихъ.

И день и нощъ.

И нощъ и день.

Ето: — простирамъ ти усмихнатъ и дветѣ си ржце.

Погали ги.

И ги затопли...

Знамъ: — грижа е люляла люлката ти.

Нищета е бѣла надъ всичкитѣ ти дни и нощи.

И есенъ е китила съ тихи жалби и съ черни чемери тѣжната ти младостъ. Знамъ.

И затуй толкова много те обичамъ.

И затуй толкова много те обичамъ.

И затуй искамъ да ти дамъ толкова дълга утѣха и толкова свѣтла радостъ — за да не затѣжишъ никога и винаги да бѣдешъ усмихната.

Разплети си чуднитѣ коси.

И се накичи съ бѣли хризантеми.

День следъ день захожда.

И нощъ следъ нощъ минава.

Есенъта си отива, сестро моя.

И зима иде.

Разплети си благоуханнитѣ коси.

Накичи се съ бѣли хризантеми.

И скръсти малкитѣ си ржце.

Като молитва бжди.

И като споменъ.

Така нѣма да те заболи никога.

И така нѣма да ти е студено презъ зимата.

Така...

Сестро моя!...

И отъ обширната майка земя е по-големо сърдцето ти.

Душата ти е по безкрайна отъ всемира.

Очитъ ти сж слънца, а ржцетѣ ти — Лунни отражения и водни лилии.

Ти си по-хубава отъ най-хубавата.

Ти скѣпа моя.

Мое всичко.

Бжди благословена!

И честита бжди!

Защото азъ чрезъ тебе дойдохъ и чрезъ тебе ще си замина.

И защото и отъ обширната майка земя е по-големо сърдцето ти.

А душата ти е по-безкрайна и отъ всемира.

И като тжгата на майка е дълга косата ти.

И като нарцисъ е невиненъ твой погледъ.

И нѣма никога.

И нѣма никога да те забравя.

Азъ ще запазя като най-скѣпъ споменъ оная кичуръ отъ коситѣ ти, който нѣкога ще ми изпратишъ.

Ще го цѣлуна толкова пѣти, колкото секунди сѣмъ те обичалъ.

И ще го нося до сърдцето си.

И така: —

Съ протегнати ржце къмъ тебе и къмъ великото слънце ще те чакамъ.

Ела!...

Четете в-къ "ВРЕМЕ".

Печатарска Производителна кооперация "Единство" — Варна ул. "Бдинска", 15. Пор. 742

Костанца Кирова.

По случай концерта ѝ на 4.XII въ Театър Ранковъ.

Констанца Кирова е една от ония несвободни пѣвици, въ които природата е сжчетала едновременно вълшебнаа сила на гения и на красотата. Когато преди 5 години тя излезе на сцената въ Вѣна „Нюй Фрай Пресе“ писа и ний останахме смаяни отъ голѣмитѣ постижения на тая млада и чаровно красива българска пѣвица. Нейния металиченъ извънредно приятенъ и пълтенъ гласъ звучи като камбаненъ звънъ и опиянява душата на слушателя съ една чудна свежестъ и лекота.

Г-жа Кирова се завърна въ България презъ 1922 год. и веднага бѣ приета въ народната опера като първостепенна пѣвица. Тя създаде Далила, Карменъ, Амнерисъ, Любава (царската годеница) и редъ други блестящи роли, въ които спечели симпатии не само на чуждата но и на нашата столична публика.

По поводъ изнасянето въ народната опера на „Царската годеница“ Димитър Шишмановъ пише въ „Слово“ (брой 431 отъ 1923 год.) „Г-жа Кирова посочи що значи художествено изпълнение, съ своя драматически и гъвкавъ гласъ, способенъ винаги да затрепти отъ най-дълбоко чувство и съ своята буйна игра, тя създаде трудната роля на Любава, тъй както Ана Тодорова създаде на времето може би, само ролята на Амнерисъ“. „Сила“ (брой 15—16 май 1923 год.) пише: „За пръвъ път въ тая опера излезе току що върналата се отъ дълга школовка въ странство, г-жа Констанца Кирова. Въ нейния гласъ, силенъ и темпераментенъ, понѣкога трепти такса дълбоко чувство, което иска да се наложи властно на слушателя съ една продължителност. Ловка въ играта тя дава образа на Любава не само звукове но и пластично пълнота“. Въ в. „Епоха“ (брой 385 отъ 1923 год.) Николай Дончевъ пише: и г-жа Кирова има хубава фигура, мекъ кадийанъ и топълъ гласъ, много пригоденъ за изпълнение на роли съ лирико-драматиченъ оттенък. Нейната игра е темпераментна. Въ ролята на Любава нейния гласъ — школуванъ добре и притежаващъ благороденъ тембръ — ще ни разкрие тепърва своитѣ истински съкровища. Въ нейно лице операта се сдобива съ една несъмнено висока талантива пѣвица“.

Пантеонъ (брой 19 отъ 1923 г.) пише. „Г-жа Констанца Кирова като Людаша бѣ изключително правдива въ всѣко отношение. Гласътъ ѝ поразяваше съ своята сила. По поводъ на единъ стилиненъ концертъ „Дойче Цайтунгъ“ (4. IV. 1925 год.) пише цѣла статия и свършва: „Г-жа Констанца Кирова има единъ силенъ и приятенъ гласъ, тѣ пъе пълно съ чувствена енергия и изпълнението ѝ е много добре школувано“. „Слово“ (3. IV. 1925 г.) пише „г-на Кирова разполага съ единъ гласъ топълъ съ гладка и плавна кантилена. Гласътъ никъде, съ никой тонъ не уврежда ухото“. „Балканъ Нахрихтенъ“ (11. IX. 1923 г.) пише: г-жа Кирова разполага съ единъ добре школуванъ и извънредно приятенъ гласъ, който въ „Недѣля“ отъ Брамсъ и „Умирамъ“ отъ Вагнеръ прояви силенъ драматизъмъ но успѣ сжщо да предаде съ мекота и нежностъ „Песенъта на люлката“ отъ Брамсъ. В. „Знаме“ (26. VIII. 1925 г.) по поводъ на „Аида“ Констанца Кирова всѣки сезонъ завладѣва оперната сцена съ своя гласъ, девственъ, силенъ и хубавъ, излизащъ отъ дълбоко на пълни гърди. „Независимостъ“ (бр. 1816 отъ 1925 год.) пише: на Констанца Кирова въ ролята на Амнерисъ бѣ сжщо добра. Като г-жа Фратева — Христове. Въ играта и въ гласътъ ѝ има дълбокъ драматиченъ елементъ и пр. Г-нъ Иванъ Камбуровъ пише: „Г-жа Кирова изпълни особено хубаво гласово и съ артистическо чувство Zueignung отъ Щрауса. Тя все повече и повече се утвърдява като концертна изпълнителка. А Андрей Прошичъ пише въ „Зора“ (1. XII. 1924 г.) по поводъ на Карменъ „г-жа Кирова като Карменъ е въ всичката своя мощъ. Тя даде моменти на трагична артистка отъ първа величина, каквато не е проявила нито една българка отъ драмата или операта. Цѣлия музикаленъ образъ на Карменъ, издигнатъ въ по-високъ стилъ, поради великолепната и одухотворена външностъ на г-жа Кирова, бѣ сведенъ и акцентиранъ до едно мощно и безогледно чувство. И никога у насъ не е дадена една приблизителна равна музикална интерпретация върху сцена отъ коя да е артистка, коя и да е роля, както даде г-жа Кирова-Карменъ“.

АТЕЛИЕ за МЕБЕЛИ

Георги П. Стояновъ

Кантора и складъ на мебели ул. „Антимъ I“ (до аптека Гюл-мезовъ) работилница ул. „Харчева“ 27.

Приема поръчки за всѣкакъв видъ мебели съ местни и чуждестранни материали.

Работа гарантирана. 2—5—1 Цени конкурентни.

Частна лечебница (санаториумъ)

на Д-ръ ШИШКОВЪ

Тел. № 67 Хирургъ — гинекологъ — акушеръ Тел. № 67

Срещу Общин. Театъръ и Град. Градина

За лечение на всѣкакви болни, на лѣгло и амбулаторно.

Болницата разполага съ модерни: операционна, за извършване на всѣкакви хирургически операции, амбулаторна, гинекологически, рентгеновъ и електро-медицински кабинети, лаборатория за микроскопически и пр. изследвания, топли морски и всѣкакви бани съ душише, тераси за слънцелечение.

Инсталирани сж въ лечебницата още: рентгеновъ апаратъ за преглеждане, рентгеновъ апаратъ за рентгенолечение, кварцова лампа (планинско слънце), диатермия, електрически бани, арзонвалнизация, пантистатъ за галванизация, фарадизация, галвано-каустика (прегаряния), осветление на естественитѣ кухни и канали, вибра-масажи и пр.

По желание на болни преглеждането и лѣчение може да става и отъ други лѣкари. 2—5—4

Д-ръ Я. Николовъ

специалистъ по гинекология,

акушерство

и вънрешни болести

Варна, Котленска, 9.

Приемъ отъ 1—8 часа сл. обѣдъ.

3—10—5

Четете в. „Време“

Петъкъ, 4 декемврий 1925 год.

8½ часа вечерътъ въ

Кино „Ранковъ“

САМО ЕДИНЪ

— КОНЦЕРТЪ —

на знаменитата оперна пѣвица

КОНСТАНЦА КИРОВА

примадона на

Народната Опера

въ София.

Билети отъ петъкъ, 27 Ноемврий въ бирария „Кристалъ“.

Печатарска производителна кооперация

„ЕДИНСТВО“

Приема да печата всѣкакъв видъ поръчки като: бланки, плъка, фактури, циркуляри, полици, чекове, разни общински и др. регистри, свадбени и годени покани, некролози, разни афиши и др. РАБОТА ЧИСТА, БЪРЗА И НАВРЪМЕ.

Печатницата се помещава въ зданието на г. Петър Черневъ, ул. Бдинска № 15, телефонъ № 121.

Ст. Ив. Пляковъ

Бѣло мешови, сухи рязани и нерязани

— ДЪРВА —

за гарене, а сжщо и дървени вѣглища на цени износни. Складъ на пристанището, 3—7 задъ рибнитѣ борси. —10

Б. ВАКЪВЧИЕВЪ

адвокатъ

ул. „ШУМЕНСКА“ № 8

ВАРНА.

3-3-2